СЛОВО НА ВЕЧЕРНЯ НА ВСЕОПРОЩЕНИЕТО В ХРАМ „СВ. ПРОР. ИЛИЯ”

Дойде моментът да навлезем във Великите пости. В дните, които ни предстоят, трябва да изпитаме самите себе си, първо: до къде сме стигнали във вярата, колко сме дали, колко можем да дадем, дали ли сме всичко това, което е било по възможностите ни, спестили ли сме си от някои усилия – независимо за какво, за да бъде нашият ближен по-добре. Направили ли сме нещо, от което да се гордеем и да очаваме възхвала, били ли сме горделиви, били ли сме злобни, до къде ни е заварил миналият период на Великия пост и до къде сме стигнали сега, извървяли ли сме пътя напред, на място ли сме били или сме тръгнали в обратна посока?

Това са дни на равносметка, освен всичко. Защото това, което ни предстои не е нито диета, нито показност, нито помпозност. Това е вяра. Който вярва, че наистина може да даде своята лепта, да го прави. Който го прави по други подбуди, по-добре да не започва. Това е нещо наистина отговорно. Говорили сме много пъти постите какви трябва да бъдат, че постът, освен телесен, той е и духовен. Телесният включва въздържание от храни и телесни удоволствия и т.н. Духовният, на който много често отдаваме по-малко внимание… оставаме душите си гладни от духовна храна. Духовният пост включва: молитви, да бъдем малко по-състрадателни, да бъдем малко по-добри. Но всичко това, за да стане и да тръгне в правилната посока, първото изпитание, през което трябва да минем – това е прошката.

Защо тази прошка е толкова важна? Какво включва тя? На пръв поглед нещо съвсем обикновено – думи. Но, братя и сестри, повярвайте ми, това не са думи. Това е основна работа на сърцето. А именно – много по-лесно е да поискаш прошка, надвиваш собственото си его за минута. Много по-трудно се дава прошка, братя и сестри. От личен опит го знам, а и всички, които сте честни със себе си, ще си го признаете. Какво имам предвид? Човек, който е съгрешил срещу вас и се е осъзнал истински, идва и казва: *прости ми*. Колкото и да е наранена нашата чест, его и т.н., ние трябва да го приемем, да се зарадваме, че този човек е осъзнал грешката си, осъзнал е това, че е съгрешил спрямо нас. Защо да не му дадем шанс и да не му простим? Защо този човек да не получи истинската прошка, която е потърсил? Ние не помагаме само на него, ние помагаме най-вече на себе си. Защото както Господ Иисус Христос е казал: *Който е поискал прошка е честит, но който я даде с цялото си сърце и цялата си душа, той се е приближил до Царството Божие.* Прошката е наистина да можем да

освободим тези негативни мисли към човека срещу нас. Да кажем: *„Да, ето ти втори шанс. Опитай се да бъдеш по-добър”*. Това е нещо много важно. Защото той се явява дори и човек, който ни вкарва в пътя към спасението. Да дадем прошка с цялото си сърце и цялата си душа.

Нека се замислим върху тези въпроси. Нека се опитаме нистина да бъдем по-добри, по-съпричастни и към самите себе си, и към хората около нас.

В този момент искам и аз да поискам прошка от всички ви. Сигурно не винаги съм бил в правото, но и аз като вас съм грешен човек, и аз бъркам също, затова – моля ви за прошка! От мен – на всички простено да ви е всичко.

Братя и сестри, постите ще бъдат трудни, понякога и тежки, но нещо, което трябва да ни води винаги, е крайният резултат, за който сме тръгнали, а именно – спасението. Затова не трябва да ги мислим като трудни или тежки, а да ги мислим като спасителни.

Да са ви леки и благословени постите!

Божието благословение и милост да са върху всички нас!

Амин.

Протойерей Емилиян Костадинов

Слово, произнесено на вечерня на всеопрощението в храм “Св. пророк Илия” на 26.02.2017 г.